

BARNA-SÍÐAN

Stuttur saman- andráttur av fram- haldssøguni um LOYNIHELLIÐ:

Í Egyptalandi umleið ár 150 e.Kr.f.

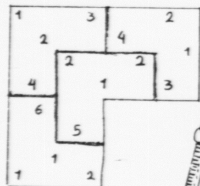
Basilus og kona hansara Thekla, synirnir Jóhannes og Filippus, dóttirin Cyrilla og trælurin Difilus eru flýdd heiman, tí rómverski landshøvdingin í Egyptalandi hevur gjørt eina atsókn móti teim kristnu har.

Í oyðimørkini mæta tey einabúgvum Euthymiusi, sum setir tey í samband við kurvamakaran Pambo, ið eisini er kristin. Pambo býr í einum gróðrarbletti í oyðimørkini, hann fylgir teimum í eitt helli í fjøllunum (Pan-hellið) og fær teimum mat og útgerð hagar.

Men hermenn eru sendir at leita eftir teimum, tað frættir einabúgvinn Euthymius, so hann ávarar tey og fylgir teimum í eitt uppافتur tryggari helli, sum hevur eina loyniliga inngongd undir einum steini á fjallasíðuni. Harumframt hevur hetta hellið eisini eina aðra útgongd: eitt hol í einum hamara høgt uppi yvir einum trongum dali. Har slepst niður við einum reipstiga úr hellinum. (Hetta hellið kallast »Hellið hjá tí heilaga Charilaus« eftir einum einabúgva, sum hevði fílt seg har í forðum).

Pambo er farin í Pan-hellið at ávara tey um hermenninar, men tá eru tey farin haðani — Pambo kemur fram á hermenninar og sníkir seg aftan á teimum

Loysnin á seinastu uppgávuni:

Vinnari:

Bárdur Mortensen á Argjum

Skrivið til Barnasiðuna

Inge Johannesen
Viðareidi

Barna-
síðan

Inge Johannesen, Viðareidi

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Við Hades-árbakkan

14. partur:

Pambo bíðaði í ein ella tveir timar, so helt hann somu leið, sum teir rómversku hermenninir vóru farnir. Hann fekk kortini ikki sovið, tí hann hevði hvílt seg meginpartin av degnum. Kanska var eingin grund hjá honum at fara aftur í Pan-hellið, men um hann har fekk sneytað so mikið eftir hermonnum, at hann frætti, hvussu til stóð í Zericah, og móguliga eisini fekk at vita, hvat yvirvaldið síðani hevði í kvittanum. Kurvamakaran hevði longu mest sum gjørt av við seg sjálfan, at hann skuldi flyta burtur av hesum leiðum og kanska búseta seg í einum av teimum stóru býunum úti við sjógvin. Har kendi eingin hann ella visti um, at hann var kristin, og tá ið henda atsóknin móti teim kristnu var av aftur hasað, so kundi hann helst vera púra ekkaleysur har.

Tað var longu seint á degi, tá ið hann stóð ovast á tí fjallinum, haðani gótan gekk oman til hellið. Hann sá varðeldin hjá rómverjum, og hann gjørdist bilsin, tí hann hoyrði teir skelda og deila harðmæltir.

Spakuliga snikti hann seg umvegis yvir til teirra. Hann var vaksin upp í oyðimørkini og visti, hvussu hann skuldi ósæddur koma fram á ein fígginda ella eitt djór. Tað eydnaðist honum at sníkja seg so nær teimum, at hann bert stóð einar seks metrar omanvert við hellismunnan.

Hermenninir hvørki trættust ella deildu, teir vóru bara heldur harðmæltir og uppøstir.

»Um tað ikki er gandur«, helt ein av teimum, »hvat er tað so?«

»Vit hoyrdu tað jú allir!« segði ein annar.

»Og tað kom beint út úr jørdini!« rópti ostamakaran og notaði á málinum.

»Ein ræðuligur gangur!«

»Tað ger tað sama, hvat tað var, góðu hermenn! Vit mugu kortini leggja okkum at sova nú!« segði Pedro Albinovanus. Hann tókstist heldur ikki at vera rættuliga álvuligur. »Vit mugu hvíla okkum, helst teir seks menninir, sum skulu aftur til Zericah í morgin! Ti um tit forsova tykkum, doyggja vit allir í hungri! Okkum tørvar stórliga mat!«

Pambo taldi 22 menn harinni. Teir stóðu tætt sam-antrunkaðir um balið. Summir hugdu ræddir uttan um seg til allar síðir.

»Hoyr! — nú var tað aftur har!« rópti trælurin.

Í somu løtu hoyrdist eitt langt, djúpt suff, tað ljóðaði eins og kom tað beint út úr fjallinum. Hermenninir hópaðu ræddir eftir hæli. Eisini høvudsmaðurin blíknaði.

Tað kulsaði oman eftir bakinum á Pambo. Hann visti heldur ikki, hvaðani hetta undarliga ljóð kom. »Tey siga, at hasir nasareararnir duga at mana fram náttarandarnar«, segði Cajus við skelvandi rødd. »Tað skuldi ikki undrað meg, um tey hava beitt teir eftir okkum við sínum forbannaða gandi!«

»Eg havi ávarað tykkum!« segði Serapiskus neyðarsligur á málinum. »Eg ávaraði tykkum í góðari tíð! Segði eg ikki fyrri tær, høvudsmaður, at Pan spøkti her?«

»Var tað bara hann! So hevði eg borið honum fram eitt offur, og so hevði alt verið í lagi!« segði Pedro. »Men eg óttist fyrri, at hetta er nasareara-gandur, og móti honum veit eg ongi ráð.«

»Vit áttu at flutt tjaldubúðir okkara, høvudsmaður.«

* Hades = helheimur

»Og tað beinanvegin!«

Aftur hoyrdist tað ræðuliga ljóð: nú hvæsti eisini, og at enda kom eitt andskræmiligt skriggj! — »Vit eru staddir við avgrund Hadesar!«, høvudsmaður! Lat okkum flýggja!« stamaði ein gamal hermaður, nábleikur av ræðslu.

»Eg skal hjálpa tykkum! Eg veit, hvussu tey fáa teir illu andarnar í sitt vald!« rópti trælurin.

»Tað hjálpir okkum einki.«

»Jú, kanska. Har sum tey koma saman, hava tey eitt stórt ílat við vatni, ella tey fara oman at eini tjørn ella á. Tað fólkið, sum tey vilja verja móti illum andum, lata tey í hvít klæði. So skal hann venda sær móti vestri og avnokta djævulin (soleiðis rópa tey tað illa) og allar hansara illu andar. Síðani skal hann stiga niður í vatni, og so dýva tey hann undir eina ella tvær ferðir, eg minnst ikki rættliga. Síðan salva tey hann vil olju, geva honum hunang at eta, og so siga tey, at hann er vorðin ein nýggjur skapningur!«

»Hevur tú einki hvít klæði, trælur?«

»Ne-nei«, hvatt úr honum.

»Og olju — og hunang — og vatn?«

»Nei, harri, men eg havi sæð tað einaferð, og tað er vist, at tað hjálpir!« Trælurin skalv av ræðslu.

»Tig við tær, trælur!« rópti ein av monnum.

»Tað er nú undarligt við hasum dópnum hjá nasarearunum, segði høvudsmaðurin. »Hann gevur teimum valdið á øllum andum. Og tey kunnu eisini reka út andar, serliga náttar-andarnar, men hvat hjálpir tað okkum, trælur?«

Aftur hoyrdust ýlini innari í hellinum.

»Nú orka vit ikki hatta longur, hermenn! Kom, lat okkum fara oman í dalin!«

»Endiliga!« róptu summir og lættnaðu um hjartað.

»Og um vit so bróta okkum sundur av tí?« spurdi ostamakaran.

»So er tað kortini betri enn at vera nærhendis Hades!« svaraði ein av hermonnum. »Vit finna ivaleyst eitt friðarligt pláss niðri í dalinum.«

»Eisini hjá tær at leggja beinin!« speirak ein annar.

Næstan beinanvegin fór hermennaliðið til gongu, hermenninir hólkaðu oman gótuna. So við og við hvarv ljóðið av teirra fótafetum, og kyndlar teirra kámaðust burtur eisini.

Pambo bíðaði umleið ein hálvan tíma afturat, so kreypt hann sær niður í hellið.

»Eg havi eisini í sínari tíð avnoktað djævulin og allan atburð hans og allar gerningar hans«, hugsaði hann. »Heldur ikki nú ræðist eg hann og hansara gerningar!«

Hann erraði seg upp.

»Tað mátti so verið, at Gud gav mær meg, so eg ikki ræðist tað, ið hermenninir flýddu undan.«

Eitt sindur ivasamur fór hann inn í hellið og legðist hugsunarsamur til hvíldar.

»Men um nú kortini ein av náttar-andunum er her? — Ella um tað nú er sjálvur Pan, sum leikar í —?«

Skriggini og suffini bara versnaðu. Tað bar onki til at sova við hetta lag. Hann reistist og trílvaði varisliga inneftir í hellinum at vita, hvaðani tey óhugnaliga ljóðini komu. Hann var alsamt klárur at taka til beins útaftur. Hann trílvaði eftir veggjunum og fann at enda eina smala rivu í klettinum.

»Man eitt djór vera kroyði inn hagar?« Pambo lurtaði alspentur eina løtu. »Um tað er eitt djór, so man tað í hvussu er vera nakað litið, so litið, at tað onki er at ræðast...« Pambo drálaði eina løtu, men so tók hann hondina inn í rivuna.